Mormon-skuespiller i »Hamlet«

Som bekendt har »The Old Vic Theatre« spillet »Hamlet« på Kronborg i august-september. Med meget stor succes og udelukkende udsolgte huse.

En af skuespillerne er *Bernard Brown*, velkendt og højt estimeret i sit hjemland. Han var flittig gæst til nadvermøderne i Nordsjælland ward, mens gæstespillet varede. Og ved faste- og vidnesbyrdmødet den 2. september bar han et stærkt og særpræget vidnesbyrd. Ved en efterfølgende samtale svarede han beredvilligt på vore spørgsmål:

»Har du fundet noget 'rotten in Denmark'?«

»Ikke andet end vejret - som bekendt måtte vi aflyse prémieren på grund af regn, og hele den første uge var jeg sygemeldt med en stærk forkølelse.«

Bror Brown og hans kone (de har 2 børn) blev omvendt til evangeliet for knapt fem år siden. Han er ældste og var tidligere kvorumpræsident i sit ward i Southhampton stav. Wardet er for nyligt blevet delt, så nu er han gruppeleder i en ny gren.

»Hvad spiller du i 'Hamlet'?«

»Ikke een men hele tre roller. For det første genfærdet - Hamlets far. For det andet 1. skuespiller, og for det tredie Osrick, en hofmand.«

»Hvordan bærer man sig ad med at være skuespiller og en god SDH? kommer der ikke konflikter mellem vore standarder og de forskellige roller?«

»Herren gør det muligt, når man selv gør sig umage dermed. Der er jo sådan noget som Visdomsordet, men endnu har jeg ikke været nødt til at drikke spiritus eller ryge på scenen. I moderne stykker tillader jeg mig at stryge bandeord og lave om på for vovede replikker. Men på den anden side hverken kan eller vil jeg lave en person om - det vil ikke være rigtigt at spille en rolle som f.eks. Hitler som en god sidste dages hellig - jeg må spille ham som den djævel, han var, og sådan er det med alle mine roller - jeg må spille dem sådan, som forfatteren fremstiller dem.«

I den fortsatte dialog kom Brown ind på, at man som skuespiller hele tiden må være på vagt over for instruktører, der prøver at lægge vægt på og fremhæve tendenser, som tidligere kun blev antydet, og derved gøre klassiske stykker mere vovede, end de oprindeligt var tænkte af forfatteren. »Her kan vi enlige SDH-skuespillere som jeg selv og jeres Eddie Karnil gøre en virkelig indsats ved at kæmpe imod.«

»Nu spiller du i 'Hamlet'. Er der nogle af Shakespeares kloge ord, som især har gjort indtryk på dig? Er der ét, du vil citere?«

»Der er mange dejlige ord i Shakespeares stykker. Hør denne replik af hofmanden Polonius i 1. akts 3. scene: 'Men, fremfor alt, vær sanddru mod dig selv, da følger vist, som natten følger dag, at du kan ikke være falsk mod nogen'« (V. Østerbergs oversættelse).

Fru Hansen (fra Australien, sekretær og den egentlige, praktiske arrangør af gæstespillet, som sidder hos, tilføjer: »Og hvad med mit yndlingscitat? 'De venner, som du har, hvis valg er prøvet, hag dem med stærke stålbånd til din sjæl«, hvortil Brown energisk nikker og samtykker. »Men hør så dette,« siger han, »fra 4. akts

fjerde scene, sagt af Hamlet: 'Hvad er et menneske, hvis største gode, og hvis tids udbytte er søvn og æde? kun et dyr. Men han, som skabte os med denne vide ånd, frem- og tilbageblikket, gav os ikke slig dygtighed og gud-lig kløgt til ene at mugne ubrugt i os'« (V. Østerbergs oversættelse). Og fru Hansen svarer straks med et citat fra 5. akts 2. scene: »Der er en Gud, som former vore mål, hvordan vi end ruhugger dem.«

Efter gæstespillet på Kronborg tog gruppen på en ganske kort ferie i England, hvorefter turen gik til Sverige og Finland, Det fjerne Østen og Australien.

Jørgen W. Schmidt

Jeg har hørt:

Nye plader med Tabernakelkoret.
Dette kor på 375 stemmer får stillet mange musikalske opgaver og koret og dets dirigent formår at løse dem alle næsten perfekt, og de gør det med smittende musikalitet.

Den første af de plader jeg har hørt fornylig er - set med danske øjne - noget speciel.

Den hedder: »Hail to the Victors« (Hyldest til de sejrende) og er en samling af sange fra amerikanske colleges og universiteter.

Med mindre man har kendskab til de sange der er forbundet med de forskellige universiteter er denne plade nok lavet specielt for amerikanere. Men den musikalske standard er som sædvanlig høj og der er en friskhed og en sangglæde som virker smittende.

Det store kor kan til tider være en tung opgave at flytte men her er spænstighed i de mange marchagtige sange, der bl.a. er skrevet for at opildne studenterne på sportspladsen.

Hvis du ønsker en komplet samling af Tabernakelkorplader og hvis du også ønsker at have andre sider af korets virke end den rent religiøse i din pladesamling kan du trygt købe den.

Den anden plade jeg har hørt er »Book of Mormon«, et oratorium af en af vore egne komponister Leroy J. Robertson, en fremragende amerikansk komponist der døde i 1972.

Var »Hail to the Victors« special, så er denne plade det også, blot på en anden måde.
Emnet er kendt af enhver sdh., det er nemlig Jesu besøg i Amerika sådan som det er fortalt i Mormons Bog (teksten findes forøvrigt både på engelsk og dansk, idet Dansk Tabernakelkorselskab har formået grammofonselskabet til at indlægge den danske tekst, redigeret af bl.a. Jørgen W. Schmidt).
Musikken er komponeret i vort århundrede (færdiggjort i 1946-47), og værket har været sammenlignet med Händels Messias. Men ligesom Händels musik er noget man skal vænne sig til således er det også med Robertsons. Du kan ikke nynne med lige med det samme. Køb pladen og lyt til den - mange gange og tænk så på at Robertson havde et vidnesbyrd om evangeliet og Mormons Bog, sådan som du har det. Det er simpelthen en dejlig plade med meget musik, et velsyngende kor, en Jesusstemme der er velklingende og meget følt sunget af Clayne Robison. Enhver mormon bør have denne plade i sin pladesamling. Den er udsendt med en hilsen fra Dansk Tabernakelkorselskab i anledning af 50 årsdagen for korets medvirken i verdens længste fortsatte radioudsendelse: Music and the Spoken Word. Tillykke til pladeselskabet for at have udsendt pladerne, men også tillykke til Dansk Tabernakelkorselskab som har formået at gøre sig gældende på så smuk en måde.

J.L.

En bemærkelsesværdig cykeltur

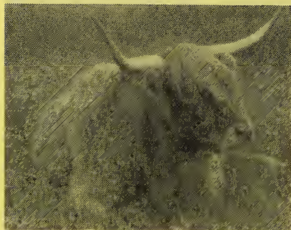

Som en gammel cykleveteran, vil jeg fortælle jer om en oplevelse fra en cykletur.

Jeg så i Wardavisen at A.P. ville lave en fælles cykletur, og den ide syntes jeg var god, så jeg steg på min gamle stålhest og i stiv modvind kørte jeg til det store »Bjerg« i Albertslund, hvor jeg mødtes med 3 andre familier fra wardet, alle med fuld oppakning d.v.s. tasker, børn i cyklestolen og selvfølgelig forskelligt lappegrej og cyklepumper, så efter at vi havde åbnet med bøn, var vi klar til afgang og det blev alletiders tur, igennem små tuneller og over små broer med vandløb og ad snoede veje, gennem en skøn natur. Som kom der pludselig en stafet fra en af de grupper der dannede bagtrop, »stop« blev der råbt, »vi har brug for lappegrej«, så der blev en lille pause, hvor vi fik tid til at hilse på et par heste som vi syntes der trængte til at få

en lille tot græs, og der blev snuppet et par fotos, så var vil samlet igen og turen gik videre på grusveje og små markveje og så nåede vi frem til Hersted Høje, landets største kunstigt skabte høj og den skulle vi selvfølgelig op på, der var langt op til toppen, men sikken en udsigt og deroppe fra kunne vi se at der ved foden af højen gik nogle store køer, det viste sig at da vi kom derned at det var de berømte skotske højlandskvæg, de er så langhårede at man næsten ikke kunne få øje på øjnene, de er så hårdføre at de går ude hele året rundt og føder deres kalve i det fri. Men nå vi skulle videre på vor færd og der var en der på dette tidspunkt erkendte at næste gang skulle han nok have en bredere saddel på, af hensyn til sit eget velbefindende.

Det begyndte at småregne lidt men det virkede kun forfriskende, så vi kom hen til en stor ridestald som vi skulle igennem, den var fyldt med dejlige heste som travede rundt derinde med små ryttere i sadlen og lidt større piger trak så hesten rundt og der kom minsandten en af vore egne søstre fra kirken trækkende med en skønne hest, som iøvrigt viste at være hendes egen.

Men vi syntes nu at regndråberne kom med lidt for tætte mellemrum, så drog vi hjemad efter en tur fyldt med mange skønne indtryk af Vor Herres natur.

Tak for en dejlig tur med hilsen
fra en deltager

Fuldtidsmissionærer fra Københavns stav

Når en missionær udsendes fra et ward, er der glæde i wardet. Ikke fordi man skal undvære et medlem i to år eller fordi missionæren nu skal ud og prøve sine kræfter og stå på egne ben, men fordi et arbejde er gennemført, en beslutning er taget, en sejr er vundet.

Mange har været involveret i en missionærs forberedelse: vennerne i kirken, lærerne i Primary, og i søndagsskolen, vejlederne i præstedømmet og i GUF, og ikke mindst biskoppen og forældrene. Men selvfølgelig har missionæren selv været allermest involveret. Det har krævet diskussioner, overvejelser, kampe, studium og bøn. Men ikke kun det. Det har krævet viljestyrke og praktisk arbejde. At stå op hver morgen tidligere end nødvendigt for at studere skrifterne er ikke altid nemt. Og at arbejde ihærdigt for at tjene penge til sin mission, er en præstation. Ingen missionær udsendes, før han selv har opsparet en del af de penge, han skal bruge på sin mission. De forældre, der har oprettet en missionærsparebøsse mens børnene var små, har hjulpet den vordende missionær godt på vej.

De kampe, der skal kæmpes - de skuffelser, der mødes - de glæder og uendelige, evige velsignelser, som modtages under en mission, får vi en anelse om, når vi lytter til den hjemvendte missionærs vidnesbyrd og beretninger. Den fulde oplevelse får kun missionæren selv.

Vi kan gøre noget, mens missionæren er udsendt: vi kan styrke missionærerne, der virker i vor stav, som vi gerne vil at vore udsendte missionærer styrkes.

Lad mig erindre om, at hver eneste ung mand i kirken bør gennemføre en mission. Og lad hver eneste ung kvinde, som føler sig inspireret dertil, få mulighed for at udføre en mission.

Jeg ønsker alle vore missionærer - både dem, der er udsendt fra staven, og dem, der arbejder i staven - en glædelig jul og et velsignet nytår, idet jeg erindrer jer om, at I følger Herrens befaling: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« (Matt. 28:19-20)

Henning K. Frederiksen
stavspræsident
Københavns Stav.

Udsendte missionærer pr. 15. sept. 1979

Aase Kastberg Hinrichsen
udsendt af 3. W. til England Birmingham Mission, 17. juli 1979

John Korsgaard
udsendt af 3. W. til England Birmingham Mission, 15. maj 1979

Yvonne Birgitte Kofod
udsendt af 3. W. til Philippines Manila Mission, 3. maj 1979

Jan Meilsøe
udsendt af 3. W. til England Bristol Mission, 24. april 1979

Lars Lundahl Jensen
udsendt af Nordsjællands W. til England London Mission, 12. dec. 1978

Birgit Beenfeldt Frederiksen
udsendt af 1. W. til Uruguay Montevideo Mission, 11. sept. 1978

Svend Aage Rønnow Lind Andersen
udsendt af 3. W. til England Bristol Mission, 19. august 1978

Niels Carl Møller
udsendt til England Bristol Mission af 3. Ward, 25. august 1978

Jens Hjarup Andersen
udsendt af Nordsjællland W. til England Bristol Mission, 31. juli 1978

Aage Anders Brock
udsendt af 1. W. til Philippines Davao Mission, august 1978

Peder Jepsen
udsendt af 3. W. til Canada Toronto Mission, 31. oktober 1977

Anna Sørensen
udsendt af 4. W. til Philippines Manila Mission, 7. august 1978

Thomas Ringheim
udsendt af 3. W. til Paris Frankrig Mission, 31. oktober 1977. (Mission Francaise de Paris)

Alex Estrup Paaskesen
udsendt af 4. Ward til Tyskland München Mission 27. oktober 1977

Fuldtidsmissionærer fra Aarhus stav

En stavspræsident har intet kærere ansvar end det at indsætte og afløse fuldtidsmissionærer.

At følge unge mænd forberede sig til at kunne modtage deres kaldelser, at se dem modtage deres kaldelser og derefter indvie to år af deres liv i Herren Jesu Kristi tjeneste, at se dem komme tilbage som modne mænd i besiddelse af åndelige frugter og høre dem aflægge deres beretning for Præstedømmets udøvende komité - det styrker mit vidnesbyrd om, at dette virkelig er Jesu Kristi sande kirke.

Man hører ofte mennesker udenfor vor kirke bemærke, at disse missionærer da er for unge til at kunne belære erfarne mennesker. En sådan tanke har vel chance for at få »logisk ernæring«, men i Herrens øjne er disse udvalgte ældster ikke for unge.

»Ær med din velstand Herren, med førstegrøden af al din avl« (Ordsp. 3:9) »Men søg først Guds Rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift« (Matt. 6:33).

Disse skriftsteder lærer os, at Herren ønsker, at vi skal lade opbygningen af Guds Rige på Jorden komme i første række, og det er hvad vore unge missionærer gør. De indvier to af deres allerbedste år til Herrens tjeneste, inden de etablerer sig i livet. Missionærerne får i deres arbejde også virkelig brug for deres ungdom, styrke, begejstring og deres evne til at studere og tilegne sig lærdom.

Missionærarbejde er et krævende arbejde, så det er naturligt, at Herren ønsker mennesker i den bedste alder til at udføre denne gerning.

Til gengæld velsigner Herren missionærer med stærke vidnesbyrd og med en rig åndelig udvikling, der mere end noget andet vil være et sikkert fundament for at træffe livets betydningsfulde valg.

Under præsident Spencer W. Kimballs forvaltning har vi fået lov til at se, hvorledes missionærarbejdet skrider frem på hele jordens overflade. Det er et sikkert tegn på, at vi lever i de allersidste tider. »Og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme« (Matt. 24:14).

Kirken er nu godt etableret i lande som Italien og Spanien samt i næsten alle lande i Sydamerika. Denne kendsgerning ville have været svært at forestille sig for bare 25 år siden. Vi ser også nu, at arbejdet forberedes for landene i Afrika samt i Asien. Der er virkelig brug for flere og flere missionærer i disse sidste dage.

Det er dejligt at vide, at Herren virkelig har brug for os. Vi skal arbejde for, at profetierne i de hellige skrifter går i opfyldelse, og i intet kan vi sikre vor åndelig eksistens bedre i denne tvivlsomme verden end netop ved at indvie os til missionærarbejde.

I Aarhus Stav har vi en lille »hær« af stridsmænd, der i deres ungdom har valgt, at lade »tiden stå stille« for at kunne være helt på Herrens side i deres missionærgerning. Vore missionærer er pr. 15. september 1979:

Ældste John Hendriksen fra Aalborg Ward - tjener i England Leeds Mission

Ældste Torben Engbjerg fra Aalborg Ward - tjener i England London Mission

Ældste Henrik Darre fra Aalborg Ward - tjener i England London East Mission

Ældste Torben Jensen fra Horsens Gren - tjener i Norway Oslo Mission

Ældste Keith Held fra Odense Ward - tjener i California Anaheim Mission

Ældste Karl-Henrik Hansen fra Esbjerg- tjener i England Bristol Mission

Ældste Kim Melchior fra Fredericia Ward - tjener i England Bristol Mission

Ældste Hans-Jørn Sørensen fra Fredericia Ward - tjener i England London South Mission

Ældste Jan Pedersen fra Esbjerg Ward - tjener i England London East Mission

For 20 år siden var der ikke mange medlemmer af Kirken i Danmark, der tog på mission. Dengang overlod man dette ansvar næsten helt til de amerikanske missionærer. Så længe forholdene var sådan, havde vi i Danmark ikke mulighed for virkelig udvikling.

Nu har vi to stave i Danmark og det er noget helt vitalt for os, at flere og flere gode unge kommer på mission. Vor profet anmoder os om at få flere og flere gode unge mænd til missionærarbejdet, og vi kan kun vise vor tro ved at støtte præsident Kimball i dette arbejde, der uden sammenligning er det vigtigste for Kirken her i de sidste dage.

Forældre, biskopper, grenspræsidenter og hjemmelærerer, alle må søge at vejlede vor unge og motivere dem til at forberede sig til at tage på mission.

Sådanne forberedelser overstås ikke fra dag til dag eller fra uge til uge. Det bør være en udviklingsproces igennem barne- og ungdomsårene. I en sådan proces indgår opsparing, studium og tjenestegerninger for andre.

Seminarprogrammet er en uvuderlig støtte for de unge under denne forberedelse. Hvis vi får mange unge med i vore seminarklasser, får vi mange stærke missionærer. Når vi får mange stærke missionærer, får vi i fremtiden mange gode ægtemænd og familiefædre samt stærke og åndelige ledere i Kirken. Fremtiden for Kirken og for verden omkring os ligger i dette vidunderlige arbejde.

Lad mig ikke undlade at nævne en stor forjættelse, der findes i L&P 15:6. »Og se nu siger jeg dig, at det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så at du kan bringe sjæle til mig, og at du sammen med dem kan nyde hvilen i min faders rige.«

Vi kan ikke gøre noget, der er bedre for andre mennesker og vil få mere betydning for dem, end netop det at hjælpe dem til at modtage evangeliet.

Jeg har mange gange i den sidste tid tænkt på, at jeg i min gerning som stavspræsident mangler den erfaring, som en fuldtidsmissionær vil få.

Jeg var ikke helt ung, da jeg blev medlem af Kirken. Derfor fik jeg ikke chancen. Men der gives flere chancer! Ved generalkonferencen i Salk Lake City i april 1979 bad præsident Kimball om at så mange pensionerede ægtepar som muligt vil forberede sig til at tage på mission. I missionærarbejdet er der først og fremmest brug for unge mænd, men også piger og pensionere ægtepar kalder profeten på.

Lad mig slutte med at citere Romerbrevet, kapitel 10, vers 14 og 15: »Hvorledes skulle de nu kunne påkalde ham, som de ikke er kommet til at tro på? og hvorledes skulle de kunne tro på ham, som de ikke har hørt om? og hvorledes skulle de kunne høre, uden at der er nogen som prædiker? og hvorledes skulle nogen kunne prædike, hvis ingen sendes ud? som der står skrevet: »Hvor liflige er fodtrin af dem, som bringer glædesbud«.

Knud B. Andersen
stavspræsident, Aarhus stav.

ET JULEBUDSKAB

Af Theodore M. Burton

Mens dette lille budskab bliver skrevet, begynder dagene at blive kortere og nætterne længere, så vi ved, at vinteren er på vej. Med vinterens komme minder det os om, at julen og det nye år snart vil være over os. Vi vil så få travlt med selskaber og familieansvar, der vil optage meget af vor tid. Vi får alle så travlt med denne årstids specielle opgaver, at vi ofte glemmer julens sande betydning. Vi sidste dages hellige begår ofte den fejtagelse at blive lidt kyniske overfor julen, fordi vi ved, at Jesus Kristus blev født om foråret. Vi må ikke lade denne kundskab berøve os glæden ved at fejre julen sammen med resten af verden og prise vor Herre og Frelser. Vi bør glæde os mere over at fejre denne dag end noget andet folk på jordens overflade. Hvis det blot var praktisk, ville vi fejre hver eneste dag som en påmindelse om alt, hvad Jesus gjorde for hver eneste af os. Det er en tid til at forny vor tro, og med et nyt års komme en tid til at styrke vor beslutning om at blive mere åndelige i dette kommende end nogen sinde før.

På grund af sprogvanskeligheder, og især dem, der opstår ved oversættelsen af Den hellige Bibel, bliver vi ofte ledt på afveje. Hvor mange af os har ikke kritiseret kroejeren, fordi han afviste Josef og Maria, da de kom til Jerusalem efter deres lange rejse og fandt, at der ikke var plads til dem på kroen. Utallige historier er blevet skrevet og fortalt om den hjerteløse kroejer, der viste dem bort, så verdens Frelser måtte fødes i en stald. Det er denne samme ånd af kritik og klagemål, der har gjort

verden, hvori vi lever, til et sted med et splittet folk. Det er på tide, at vi foretager en ny selvransagelse.
For at lære sandheden om sådanne spørgsmål at kende trænger vi til at vide mere om Frelserens fødsel. De fleste af os glemmer, at de beretninger, der er givet i Det nye Testamente, blev skrevet på græsk og oversat til vore sprog fra denne kilde. På græsk er ordet KATALYMA oversat til kro. Det er imidlertid et ord, der henviser til de overnatningsmuligheder, der var til rådighed for karavaner, når de nåede byerne og havde brug for et sted at være. KATALYMAen bestod af en rektangulær eller firkantet indhegning med rum i yderkanten, hvori folk kunne sove. Det var simple rum, hvis åbning vendte ind mod indhegningens midtpunkt. Der var ingen døre eller gulve i rummene. Folk spredte tæpper ud på jorden, og hvis de ønskede privatliv, hængte de et tæppe op for at dække indgangen. Man tog dyrene med ind i indhegningen, så de ville være beskyttet imod tyveri, og også for at de ikke skulle forvilde sig bort. Folk i den nære orient er meget gæstfrie og venlige. De ville aldrig vise en fremmed bort, men ville endog invitere ham ind i deres eget hjem, hvis der var plats. Folk lavede mad ude på den åbne plads, hvor dyrene var anbragt, og naturligvis var der også krybber, hvor de kunne fodre pakdyrene, der sikkert kun bestod af kameler, heste og muligvis kreaturer. Det er ikke sandsynligt, at der var får med en sådan karavane.
Husk, at Josef og Maria havde en lang rejse, og at de sikkert først ankom sent til Jerusalem. I mellemtiden var andre kommet til disse kroer, og de første, der ankom, besatte ét af rummene. Hver ny karavane, der ankom, ville besætte ét af rummene. Somme tider ville adskillige nært beslægtede familier besætte et enkelt rum for at kunne holde varmen og glæde sig over hinandens selskab. Ofte kostede det ikke noget at bo i disse rum, og vi kan forestille os, hvorledes de, der kom til Jerusalem for at blive skrevet i mandtal, ville strømme til de overnatningssteder, der fandtes. Da Josef og Maria ankom, var rummene alle fyldt op, og de gjorde sikkert det, som mange andre familier gjorde den gang og siden har gjort, de slog lejr i det fri sammen med de andre, der kom sent, som det var skik dengang. Derfor var det ikke ugæstfrihed eller grusomhed og heller ikke selviskhed fra kroejernes side, når der ikke var plads til alle, der ankom. Det var ganske enkelt

den naturlige følge af overfyldte tilstande. Det var altså under disse omstændigheder, at Frelseren blev født og lagt i høet i én af krybberne, hvori man lagde foder til dyrene i indhegningen.
Det er sandt, at vor Herre ikke blev født på et slot, men hans fødsel i KATALYMAen eller kroen var ikke noget, man behøvede at se på med kritiske øjne. Denne yderligere kundskab forklejner ikke Jesus Kristus, og den formindsker heller ikke vor kærlighed til ham. Den fjerner derimod den uretfærdige kritik, der har været rettet mod den ukendte ejer af KATALYMAen, hvor Jesus Kristus, verdens fremtidige Frelser og Forløser blev født.
I den samme ånd, som vi nærmer os julen og begyndelsen af et nyt år, opfordrer jeg da hvert af kirkens medlemmer til i år at være mindre kritisk overfor andre end nogen sinde før. Vi bør huske på, at ordet HELLIG, som vi anvender det på kirkens medlemmer, ikke betyder fuldkommenhed, men et menneske, der stræber efter at opnå fuldkommenhed. Ingen af os er fejlfri. Ingen af os lever et fuldkomment liv. Vi har allesammen brug for at forbedre vore tanker, ord og handlinger. Vi stræber mod fuldkommenhed - nogle i et hurtigere tempo end andre. Derfor bør vi, når vi forbereder os til julen, huske på nødvendigheden af at blive mere betænksomme og hensynsfulde overfor andre og mindre tilbøjelige til at kritisere vor familie og kirkens medlemmer, især dem, der er blevet udpeget til ledere.
Selv om en mand er blevet udpeget til biskop eller stavspræsident, regionalrepræsentant eller generalautoritet, gør det ham ikke fuldkommen. Som et menneskeligt væsen har han det samme ansvar for at forbedre sig selv, som alle andre har. En udpegelse til en sådan stilling gør ham mere fremtrædende end andre, og derfor fristes vi ofte til at finde fejl hos et sådant menneske, der gør de samme fejltagelser som andre dødelige. Vi må være lige så tålmodige med vore ledere, som vi er med hinanden. Vi bør tænke os om to gange, før vi kritiserer dem og beklager os over dem. Det var denne splidens ånd, der sårede vor Herre Jesus Kristus så meget og var årsag til, at han så ofte talte om kærlighed. Da moderen til Jakob og Johannes i Mattæus 20:20-24 bad om særlige privilegier for sine sønner, blev De Tolv meget fortørnede på dem. I vor tid har Jesus sagt følgende om noget sådant:
Mine disciple fordum søgte at finde fejl hos hinanden og tilgav ikke hin-

anden af hjertet, og af denne grund blev de hjemsøgt og revset hårdt. Derfor siger jeg jer, at I skal tilgive hinanden; thi den, som ikke tilgiver sin broder hans synder, står fordømt for Herren ; thi på ham hviler en større synd.
L&P 64:8-9
Det er ikke med urette, at Jesus Kristus er kendt som kærlighedens Gud. Hvis vi tilbeder ham, bør vi være villige til at gøre, hvad han beder os om og blive sande fredsstiftere i verden.
Kære søskende, jeg føler, at vi står på tærsklen til et fantastisk gennembrud i Europa. Jeg kan mærke, at Herrens Ånd arbejder blandt disse nationer. Der er i hundredtusindvis af gode mennesker her, der blot er blevet holdt borte fra sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den. (L&P 123:12) Når sidste dages hellige medlemmer af kirken arbejder sammen med missionærerne på at opbygge venskaber med familier, undervise dem og bringe dem ind i fællesskabet, vil kirkens medlemstal vokse hudigt. Satan ved dette og gør alt, hvad han kan for at forhindre det. Jeg tror ikke, han vil angribe kirken udefra. Han har opdaget, at angreb udefra kun styrker os og får flere mennesker til at undersøge kirken for at finde ud af, om beskyldningerne imod os er sande. Når de opdager, at de er falske, vil de undersøge kirken endnu mere og slutte sig til rækkerne af dem, der elsker og tjener Herren.
Hvad Satan vil gøre for at ødelægge kirken, er at bore indefra - som en orm, der ødelægger et dejligt æble indefra og gør det uspiseligt. Dette prøver han på at gøre ved at få os til at kritisere hinanden og især vore ledere. Hvis han kan skabe splid og uenighed i kirken, kan han ødelægge den indefra. Lad os derfor fra dette øjeblik beslutte os til her ved juletid og i det kommende år at skærpe vore bestræbelser for at elske hinanden. Når vi fristes til at finde fejl hos andre, så lad os beslutte os til at være fredsstiftere. Lad os passe vor egen udvikling og blive venligere, mere betænksomme overfor andre, ærligere og mere retskafne, og lad os se efter det gode i andre mennesker i stedet for at se efter det dårlige. Lad os huske den lektie, KATALYMAen gav os, og undgå at kritisere andre eller beklage os over dem. Lad os beslutte os til at lære os selv bedre at kende, så vi kan nå den grad af fuldkommenhed, som alle sidste dages hellige stræber efter.